

Sela; Genesis 32,1-22; Ps.65 NPB:1,2; Psalmproject (ps.51); Gk176B; Sela

Alles draait om verzoening!

1. Wat kan het ingrijpend zijn als 'het niet goed zit' tussen jou en iemand anders. Soms duurt het jaren en is de limousine van Bert nodig of een feest/begravenis waarbij je elkaar weer moet ontmoeten. Esau had 20 jaar geleden gezegd dat hij – na de dood van zijn vader – Jakob ging doden. In Genesis 31-32 is de ontmoeting met Esau belangrijker dan zijn terugkeer naar het beloofde land. Verzoening is hier het allerbelangrijkste!
2. Jakob ziet er heel erg tegen op om zijn broer te ontmoeten. Tegelijkertijd is hij al wel anders dan toen hij vluchtte voor Esau. Toen was het punt hoe hij Esau zover kon krijgen dat hij het eerstgeboorterecht zou weggeven aan Jakob. Nu heeft hij het over 'mijn heer' en 'ik, uw dienaar', die 'vreemdeling' (NBG/SV) is geweest en weer terugkomt. Terwijl hij leeft met de zegen dat 'je heer zult zijn over je broers' (Gen.27:29). Die stijl komt ons vandaag vreemd voor maar ligt dichtbij wat Paulus ons in Filippenzen 2:3 aanreikt.
3. Tegelijkertijd zien we hier ook nog wel heel wat 'oude Jakob'. Hij stuurt boden vooruit om de weg te plaveien en om genade te mogen ontvangen. Daaruit blijkt ook dat hij lang het 'aangezicht' (S.V. 4 x in vs.31) van Esau uit de weg gaat. Als hij hoort dat Esau met 400 man onderweg is, raakt hij in paniek en gaat bidden. Daarbij moest hij vast denken aan de twee (Machanaïm: dubbel leger) groepen engelen uit vs.1. Die hij geen 'boden' maar 'leger' noemt: de HERE is er máchtig bij! Hij beroept zich in zijn (uitvoerige) gebed op Gods beloften. Een sterke manier om God aan zijn eigen woorden te herinneren en erop te pleiten! Bovendien: de HERE houdt Zelf ook niet van broedermoord (Gen.4,10)!
4. Veel energie wordt hier gestoken in de gewenste verzoening. Verzoening kan een ingewikkeld iets zijn. Je moet aangedaan onrecht kunnen benoemen (1). Uiteindelijk is het mooi als je in 'overvloediger tijd van genade' (D.L.1,16) kunt komen tot verzoening (2). Gebed is vaak de 'helper' tussen 'angst om het aan te gaan' en 'het moet er toch maar eens van komen'. Uiteindelijk is het mooi als we ontdekken dat de HERE ook graag verzoent en dat Hij Zélf degene is die ons opzoekt, in plaats van andersom (3)! Dat de HERE 'zijn aangezicht over ons doet lichten' is het grootste geluk voor Jakob en voor ons. Laat dat ons in beweging zetten ons te verzoenen met hem/haar waar dat nodig is...

Gesprekspunt, kindfragment, citaten, bijbelrooster

1. Verzoening: moet er nog iets opgeruimd? Ga het aan. Goed voor jou, de ander, God.
2. ☺☺☺☺ voor de kinderen: s . ms b . n je w . l eens b . . s op ie . and. N . g . l logisch vind je. S . ms h . . ft iem . nd . . k echt lelijk gedaan. T . ch is het b . ter het g . . d te maken. O . k al is d . t moeilijk. Vr . . g G . d om je te h . lp . n. G . . . . . s!
3. 'als er wat ligt tussen ons en onze broer, of iemand anders, dan ligt er ook iets tussen ons en de HERE. En de HERE rijdt alleen door een vlak veld. Dat oplossen en aangaan is nooit 'haalbaar'. Het zijn altijd geloofsdaden waarin je op de een of andere manier geleid moet worden'
4. 'Jakob gaat zijn hele hebben en houwen in twee kampen verdelen. Dat is een weerspiegeling van het innerlijk van Jakob waarin ook twee kampen lijken te zijn: hij verlangt naar de verzoening met Esau en tegelijk is hij enorm bang voor Esau. Onze woorden en daden zijn nooit weg als ze in onze waarneming voorbij zijn. Ze zijn als zaadjes waaruit vroeg of laat iets ontstaat. Daarom is vergeving van daden die anders giftige vruchten kunnen voortbrengen, zo belangrijk. En daarom moet ons hart telkens weer gevuld worden met geloof en hoop om zo de weg te banen voor zegeningen. Dat is een van de redenen waarom mensen samenkomen in de kerk: hun hart te laten vullen met liederen en woorden van vertrouwen. Zou Jakob teruggedacht hebben aan hoe hij ooit het gezin van zijn ouders in twee kampen verdeeld had?'
5. **Bijbelrooster:** **zondag** Gen.22:1-19 (17)+Gen.28:13; **maandag** Gen.4 (10.15); **dinsdag** Mat.5:17-26 (23-24); **woensdag** Fil.1:27-2:18 (2:3-7); **donderdag** Rom.8:31-39 (33); **vrijdag** 2Kor.5:11-21 (19-21) met Num.6:22-27; **zaterdag** Ps.137 (aangedaan onrecht benoemen)

Sela; Genesis 32,1-22; Ps.65 NPB:1,2; Psalmproject (ps.51); Gk176B; Sela

Alles draait om verzoening!

Blok 1. Wat een feest als je het goed hebt met elkaar! Een groot wonder van God dat wij mensen geschapen zijn als sociale wezens en daar veel vreugde uit kunnen putten.

Hoe belangrijk om daar altijd veel in te blijven investeren...

En wat kan het meest mooie ook heel erg worden verknoeid!

Wat kunnen mensen zich geraakt, beledigd voelen terwijl het niet eens altijd zo bedoeld is. Dat wij mensen kunnen kwetsen en anderen ons, dat weten we allemaal.

Communicatie is teer en kwetsbaar. Hoe makkelijk ontstaan misverstanden.

En als er dan eentje of beiden de 'kop verkeerd hebben staan', dan komt het soms nooit meer goed. 'Ik hoef je nooit meer te zien'.

'D'r uit en je komt er nooit meer in'.

'Als ik jou niet mag hebben dan zal niemand jou hebben'.

Ik kijk graag naar het programma familie-diner, van Bert met zijn limousine.

Ik ben vooral benieuwd hoe het toch zover gekomen is en hoe die Bert er dan toch vaak weer wat van weet te maken.....

Misschien ken je een situatie waarin het nog geen slaande ruzie is tussen jou en iemand anders maar dat het toch niet lekker zit.

En je elkaar maar uit de weg gaat. Geen geweldige oplossing maar soms doe je eerst maar zo. Omdat je er tegenop ziet om de ander te ontmoeten.

Om 'het gedoe' aan te gaan.

We hebben het liever leuk en gezellig met elkaar dan dat we de ruzie gaan uitpraten....

Mijn eigen ervaring is dat dan met name oogcontact spannend en moeilijk kan zijn.

Liever achter iemands rug om dan het recht in het gezicht zeggen.

Elkaar recht in de ogen kijken.. probeer het maar eens wat langer dan een vluchtige blik!

Daarom kan het zo lekker zijn om samen in de auto op weg te zijn.

Naast elkaar, je kijkt elkaar niet steeds aan en alles kan besproken worden.

Zoals ooit 'vroeger' (moet je mij horen....) bij de vaat, met eentje die afwast en eentje die afdroogt...

Als je het niet goed hebt met elkaar heb je er ook niets aan als je veel spullen hebt bijv. Spr.17:1 'Beter een stuk droog brood en vrede dan een huis vol voedsel en ruzie'.

Soms komt het door de omstandigheden, een situatie, dat je elkaar wel móét zien.

Je bent gescheiden maar je kind krijgt zijn diploma op school, of gaat trouwen.

Of op een begrafenis. Dat kan heel ongemakkelijk zijn.....

En zoiets gebeurt hier in het Bijbelgedeelte van vandaag.

Door bijzondere omstandigheden gaan de broers Jakob en Ezaü elkaar weer ontmoeten want Jakob gaat terug naar het gebied waar hij zo'n 20 jaar geleden vandaan is gevlucht.

En de laatste herinneringen waren de woorden van zijn broer die zei 'als mijn vader er niet meer is, dan dood ik mijn broer'. Je leest het in Genesis 27.

En zijn moeder zou aan Jakob laten weten wanneer de woede van Ezaü weer afgezaakt zou zijn, zodat Jakob weer terug naar huis mocht komen, maar dat goede nieuws was nooit gekomen. Dus hoe spannend dat dit nu toch gaat gebeuren.

En daarom zien we in zowel hs.31 als in hs.32 dat het bijna uitsluitend om de ontmoeting tussen de twee broers gaat. Het andere, weer terug naar de rest van de familie, weer terug naar je roots, naar het beloofde land, lijkt te zijn weggevallen. Zo belangrijk is het wat er gaat gebeuren tussen de broers waarvan de een ooit het plan had de ander te vermoorden.

Omdat zijn broertje zo'n lelijke bedrieger was....

Blok 2. Het wordt wel duidelijk in heel dit verhaal dat Jakob er enorm tegenop ziet om zijn broer te ontmoeten.

De situatie is wel heel erg veranderd als je terugdenkt aan 20 jaar geleden, toen Jakob wegluchtte. Toen in zijn eentje, nu met heel veel bezit en een groot gezin.

Toen had hij het eerstgeboorterecht 'gestolen', nu spreekt hij in termen van 'mijn heer' Esau en 'uw dienaar' Jakob.

Hij doet heel erg zijn best om Esau in een goede stemming te brengen.

Bijzonder dat Jakob zo sprak want Jakob leefde met Gods belofte dat zijn broers hem zouden dienen... (Gen.27,29). Zou hij bang zijn dat God zijn beloften niet waar zou maken? Of was het tactiek?

In onze vertaling lees je het niet terug maar in vs.5 noemt hij zichzelf een vreemdeling die bij Laban heeft gewoond.

Dus niet 'ik leefde bij mijn familie' maar 'ik leefde als vreemdeling'.

Oftewel: ik hoor eigenlijk bij jou. Daar, thuis!

Blok 3. Tegelijkertijd ontdekken we ook wel een andere kant van Jakob.

Om het zo te zeggen: 'zijn oude kant'. Zijn berekenende kant.

Vorige week ontdekten we dat hij echt wel veranderd is in die 20 jaar en dat hij veel tijd heeft gehad om aan 'geloofsvorming' te doen...

Maar tegelijkertijd blijf je, ook na je bekering, wel dezelfde persoon.

Met soms dezelfde lastige karaktertrekjes...

Hij denkt er lang over na hoe hij de ontmoeting met Esau nog wat kan uitstellen.

Eerst gaat hij verschillende groepen knechten sturen, met flink veel cadeaus.

Met flinke tijd ertussen dat hij zo stap voor stap Esau mild kan stemmen.

Zij moesten steeds zeggen: 'alstublieft dit is een geschenk voor u van uw broer Jakob. En hij komt er zelf ook straks aan'. En dat telkens weer.

Want verschijnen voor Ezau's aangezicht, dat is toch wel heel wat.

Hem recht in de ogen kijken, dat valt hem nog zwaar.

In onze vertaling vind je het niet meer terug maar diverse malen wordt gesproken over het aangezicht van Esau. Bijv. 'laat ik mij met cadeaus met hem verzoenen en daarna zijn aangezicht zien'.

In vs.21 wel 4 x! Dat geeft aan dat het iets belangrijks is.

De NBV heeft het daar 1 x over 'onder ogen komen'.

Iemand onder ogen komen die nog een appeltje met je te schillen heeft, dat valt niet makkelijk. Je wilt liever eerst komen aanzetten met cadeaus, met argumenten waarom het ging zoals het ging. Je wilt jouw kant van het verhaal vooral laten horen.

Je wilt er iets tussenin hebben: tussen jou en de ander. Een buffer...

Je wilt, je wilt.... Onrust. Zo ook bij Jakob.

Als hij vervolgens van diezelfde knechten hoort dat Esau onderweg is naar hem toe met 400 man, wordt hij erg bang.

En in zijn nood bidt hij tot de HERE, zijn God.

En hij pleit bij zijn God met dezelfde woorden die God Zelf gebruikte toen Hij hem gerust stelde en zegende. Dat is een mooie, veilige route: je beroepen op Gods beloften!

Het gebed wordt vrij uitvoering vermeld (vss.10-13) en het laat veel zien van de binnenkant van Jakob.

U hebt toch beloofd dat ik terug zou komen?

Dat ik een grote familie zou worden (vs.13)?

Je ziet hoe hij hier de beloften aan Abraham doortrekt naar zichzelf.

O God van mijn vader Izak en van mijn vader Abraham.

Wat denken ze in die tijd toch veel in termen van verleden. Van waar je vandaag komt. Van dat God geschiedenis maakt, door de generaties heen. Als de HERE zo was, dan zal Hij nu toch nog steeds zo zijn? Dan kan het hier toch niet stuk gaan lopen? Ik denk dat Jakob hier ook teruggedacht aan de engelen uit vs.1. Hij noemde de plaats machanaïm. Dat betekent twee legers. De engelen worden hier niet gezien als boden, zo wel op de Jakobsladder in hs.28, maar als legers. En hij heeft waarschijnlijk twee legers engelen gezien. Dus misschien wel enerzijds het mogelijke leger van Ezau en anderzijds zijn eigen gezin, geflankeerd door Gods leger van engelen! Het zal er nu toch niet van komen dat mijn broer mij zal doden. Jakob kende vast ook wel het verhaal van Kaïn en Abel, de geschiedenis van de broedermoord. En dat God er niet blij mee is. 'wat heb je gedaan? Hoor toch hoe het bloed van je broer uit de aarde naar Mij schreeuwt' (Genesis 4).

Blok 4. Hier in ons Bijbelgedeelte weten we nog niet hoe het afloopt maar je merkt wel hoe de aanstaande confrontatie met Ezau en het verlangen naar verzoening heel centraal staat.

We proberen nog wat lessen voor Jakob en voor onszelf te trekken als het gaat om verzoening.

Mooi om hier in elk geval te ontdekken dat 'verzoening' op de kaart staat.

Weliswaar gedwongen door de omstandigheden – Jakob gaat weer naar huis – maar toch: verzoening wordt gezocht.

En wat ook mooi is: het mag wat kosten. Het mag heel wat energie kosten.

Want het is een heel belangrijk thema. Tussen mensen.

En tussen God en mensen.

Als het gaat om onrecht dat ons is aangedaan dan mag je er de tijd en de ruimte voor nemen om dat te benoemen. Het hoeft niet onmiddellijk onder de tafel te verdwijnen.

Ook niet als iemand uit je omgeving daar om vraagt met 'laat toch rusten...

Gedane zaken nemen geen keer. Het verandert er toch niet van. Het is al zo'n tijd geleden'. Laat je niet lamslaan door al die stemmetjes om je heen en van jezelf.

Nee, weer met een woord uit het Spreukenboek: 'zoals ijzer ijzer scherpt, zo scherpt de ene mens de ander'.

Dat is goed in een wereld waar recht en vrede de norm zouden moeten zijn.

In een wereld die nog een keer veranderen zal in een wereld vol vrede en recht.

Mag het kromme benoemd worden. Mag gezegd worden wat er fout is gegaan.

Persoonlijk, binnen gezinnen, binnen hele bevolkingsgroepen.

Wie denkt niet aan bijv. de Joden, de sinti, de hutu's en de tutsi's, Bosniërs en Serviërs.

Hoe belangrijk dat het verkeerde benoemd wordt en blijft worden!

Ook binnen de kerk waar we soms van die lange tenen kunnen hebben....

Uiteindelijk – en je kunt geen spelregel afspreken hoe snel dat moet kunnen – is het mooi als er een volgende fase kan komen. Verzoening. Of als dat niet goed lukt, dat je er zelf wel los van komt. Het loslaat. Soms is daar veel gebed en tijd voor nodig. Maar weigeren je te verzoenen is ook ongezond voor jezelf.

Gebed is een belangrijk middel om in te zetten.

Bidden om wijsheid. Bidden voor je vijand. Bidden om de Geest.

Bidden om moed. Bidden om de houding van uiteindelijk te willen verzoenen.

En uiteindelijk is het ook mooi om te ontdekken dat God Zelf zo graag verzoent.

Wij hoeven niet met grote cadeaus aan te komen zetten maar Hij komt Zelf met meer dan zilver en goud, met zijn eigen Zoon! Om te verzoenen.

Dat het weer goed komt tussen God en ons.
Dat zijn aangezicht weer zo heerlijk over ons kan schijnen!
Dat Hij ons zo vriendelijk aankijkt.
Zoals we horen in de Aaronitische Zegen in het slot van Numeri 6.
Waar het volk Israel, het nageslacht van Jakob, steeds maar weer mee gezegend werd.
Waar de gemeente van de Here Jezus regelmatig mee gezegend wordt, voordat ze weer naar huis gaan!

En als je erop let dan zie je dat de Here Jezus Zelf ook vaak probeert het gelaat van de ander te zoeken. Hij kijkt en ziet de ander. Dat zal wat geweest zijn.
Dat Hij niet keek met veroordelende ogen maar met zoekende ogen.
Ook als Hij scherp uit de hoek kwam. Hij leefde een en al verzoening. Dat was, zouden we vandaag zeggen, zijn core-business.

En opeens dacht ik er van de week een keer aan dat we later God mogen kennen van aangezicht tot aangezicht.
Open, zonder schaamte. Hoe mooi zal dat zijn.
En dat is hier op aarde al het grootste geluk voor Jakob. Groter nog dan dat het aangezicht van Ezau weer heerlijk over hem kan schijnen. Hoe graag hij dat ook wil en hoezeer dat ook het thema is van deze hoofdstukken.
Dat de HERE zijn aangezicht over je laat schijnen is je grootste geluk.
En een enorme kracht om je te verzoenen met hem of haar. Ga het dus maar doen.
Amen.